

BEKLEYEN

DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 21 januari 2010*

I mål C-462/08,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 234 EG, framställd av Oberverwaltungsgericht Berlin-Brandenburg (Tyskland) genom beslut av den 6 oktober 2008, som inkom till domstolen den 27 oktober 2008, i målet

Ümit Bekleyen

mot

Land Berlin,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J.N. Cunha Rodrigues (referent) samt domarna P. Lindh, A. Rosas, U. Löhmus och A. Arabadjiev,

* Rättegångsspråk: tyska.

generaladvokat: P. Mengozzi,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Ümit Bekleyen, genom C. Rosenkranz, Rechtsanwalt,

- Danmarks regering, genom J. Bering Liisberg och R. Holdgaard, båda i egenskap av ombud,

- Nederländernas regering, genom C.M. Wissels, i egenskap av ombud,

- Europeiska gemenskapernas kommission, genom V. Kreuzsitz och G. Rozet, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 29 oktober 2009 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 7 andra stycket i associeringsrådets beslut nr 1/80 av den 19 september 1980 om utveckling av associeringen (nedan kallat beslut nr 1/80). Associeringsrådet inrättades genom avtalet om upprättandet av en associering mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Turkiet, vilket undertecknades den 12 september 1963 i Ankara av Republiken Turkiet, å ena sidan, och av medlemsstaterna i EEG och gemenskapen, å andra sidan. Avtalet ingicks, godkändes och bekräftades för gemenskapens räkning genom rådets beslut 64/732/EEG av den 23 december 1963 (EGT 217, 1964, s. 3685).

- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan Ümit Bekleyen, turkisk medborgare, och Land Berlin, gällande dess beslut att vägra henne uppehållstillstånd i Tyskland.

Tillämpliga bestämmelser

Associeringen EEG–Turkiet

- 3 Artikel 59 i tilläggsprotokollet, undertecknat den 23 november 1970 i Bryssel, och som ingicks, godkändes och bekräftades i gemenskapens namn genom rådets förordning (EEG) nr 2760/72 av den 19 december 1972 (EGT L 293, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 1, s. 130), har följande lydelse:

”Inom de områden som omfattas av detta protokoll får Turkiet inte beviljas en förmånligare behandling än den som medlemsstaterna beviljar varandra på grundval av Fördraget om upprättandet av gemenskapen.”

- 4 I artikel 6.1 i beslut nr 1/80 anges följande:

”Med undantag för bestämmelserna i artikel 7 om familjemedlemmars rätt till anställning har en turkisk arbetstagare som tillhör den reguljära arbetsmarknaden i en medlemsstat:

- rätt att efter ett års reguljär anställning i denna medlemsstat få sitt arbetstillstånd förnyat hos samma arbetsgivare om han har anställning,

- rätt att efter tre års reguljär anställning, och med förbehåll för den företrädesrätt som tillkommer arbetstagare från gemenskapens medlemsstater, i denna medlems-

stat inom samma yrke anta erbjudanden om anställning från valfri arbetsgivare som görs under normala förhållanden och som registrerats hos arbetsförmedlingen i denna medlemsstat,

- rätt att efter fyra års reguljär anställning i denna medlemsstat utöva valfri avlönad verksamhet.”

5 Artikel 7 i beslut nr 1/80 har följande lydelse:

”När en turkisk arbetstagare tillhör den reguljära arbetsmarknaden i en medlemsstat har dennes familjemedlemmar, under förutsättning att de har fått tillstånd att förena sig med honom,

- rätt att efter minst tre års laglig bosättning i den medlemsstaten, och med förbehåll för den företrädesrätt som tillkommer arbetstagare från gemenskapens medlemsstater, anta erbjudanden om anställning,
- rätt att efter minst fem års laglig bosättning i den medlemsstaten utöva valfri avlönad verksamhet.

Barn till turkiska arbetstagare som har genomgått en yrkesutbildning i värdstaten kan, oavsett hur länge de har varit bosatta i den medlemsstaten, anta erbjudanden om anställning i den medlemsstaten, på villkor att en av föräldrarna har varit reguljärt anställd i åtminstone tre år i sagda medlemsstat.”

Direktiv 2004/38/EG

- 6 I artikel 7 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG av den 29 april 2004 om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier och om ändring av förordning (EEG) nr 1612/68 och om upphävande av direktiven 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG och 93/96/EEG (EUT L 158, s. 77 och rättelser i EUT L 229, s. 35, EUT L 197, 2005, s. 34 och EUT L 204, 2007, s. 28), anges följande:

”1. Varje unionsmedborgare skall ha rätt att uppehålla sig inom en annan medlemsstats territorium under längre tid än tre månader om den berörda personen

...

- c) är inskriven vid en privat eller statlig institution, som är erkänd eller finansierad av den mottagande medlemsstaten på grundval av dess lagstiftning eller administrativa praxis, med huvudsyftet att bedriva studier eller genomgå en yrkesutbildning

samt har en heltäckande sjukförsäkring som gäller i den mottagande medlemsstaten samt avger en försäkran till den behöriga nationella myndigheten, i form av en förklaring eller på något annat valfritt likvärdigt sätt, om att han har tillräckliga tillgångar för att kunna försörja sig själv och familjen, så att de inte blir en belastning för den mottagande medlemsstatens sociala biståndssystem under deras vistelseperiod, ...”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

- 7 Ümit Bekleyen är född i Berlin 1975 och bodde, fram till och med det år hon fyllde 14, med sin familj i Tyskland. Hennes föräldrar är turkiska medborgare och var båda anställda i Tyskland sedan 1971. År 1989 återvände Ümit Bekleyen med hela sin familj till Turkiet och avslutade där sin skolgång samt studerade landskapsarkitektur.
- 8 Under januari månad 1999 återvände Ümit Bekleyen, med samtycke från Land Berlin, utan sin familj till Tyskland för att fortsätta sina studier. I mars samma år fick hon ett tidsbegränsat uppehållstillstånd som förlängdes vid flera tillfällen, slutligen i form av ett uppehållstillstånd till och med den 31 december 2005. Under sommaren 2005 avslutade hon sina studier vid Berlins tekniska universitet och erhöll examen som landskapsarkitekt.
- 9 Den 19 december 2005 ansökte Ümit Bekleyen om uppehållstillstånd med hänvisning till de högre studier hon hade fullbordat i Tyskland. Till stöd för sin ansökan åberopade hon artikel 7 andra stycket i beslut nr 1/80. Land Berlin avslog denna ansökan genom beslut av den 21 september 2006 med motiveringen att villkoren för uppehållsrätten på grundval av avtalet om upprättandet av en associering mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Turkiet inte var uppfyllda. Land Berlin gjorde gällande att det enligt bestämmelsen i nämnda artikel 7 andra stycket ska finnas ett tidsmässigt samband mellan föräldrarnas och barnets vistelse, vilket saknades i förevarande fall. Enligt Land Berlin förutsätter rubriken och syftet med denna bestämmelse att i vart fall en av de båda föräldrarna fortfarande måste bo i värdmedlemsstaten när barnet påbörjar sin yrkesutbildning, för att en rätt att ta anställning och en uppehållsrätt ska föreligga.
- 10 I maj 2007 fick Ümit Bekleyen på grundval av artikel 6.1 första strecksatsen i beslut nr 1/80 ett uppehållstillstånd som gällde fram till och med den 13 maj 2009, till följd av att hon hade anställts av ett tyskt företag.

- 11 Genom talan som inledningsvis väcktes som en passivitetstalan i juli år 2006, och som därefter inriktade sig mot beslutet från den 21 september 2006, begärde Ümit Bekleyen att hennes uppehållsrätt enligt artikel 7 andra stycket i beslut nr 1/80 skulle bekräftas.
- 12 Verwaltungsgericht Berlin ogillade talan genom dom av den 9 augusti 2007. Denna domstol fann att talan visserligen kunde tas upp till sakprövning eftersom Ümit Bekleyen, trots att hennes uppehållsrätt enligt artikel 6.1 i beslut nr 1/80 hade fastställts, ändå hade ett berättigat intresse av att få saken prövad. Om hon hade tillerkänts uppehållsrätt enligt artikel 7 andra stycket i detta beslut hade hon nämligen fått fritt tillträde till arbetsmarknaden i Tyskland. Talan var emellertid ogrundad eftersom Ümit Bekleyens långvariga vistelse i Turkiet medförde att hon hade förlorat sin uppehållsrätt enligt den förmånliga bestämmelsen i nämnda artikel 7 andra stycket.
- 13 Ümit Bekleyen överklagade domen till den hänskjutande domstolen.
- 14 Oberverwaltungsgericht Berlin-Brandenburg fann under dessa omständigheter att målet krävde en tolkning av beslut nr 1/80 och beslutade att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till domstolen:

”Ska artikel 7 andra stycket i beslut nr 1/80 ... tolkas på så sätt att rätten till tillträde till arbetsmarknaden i värdmedlemsstaten och den därtill knutna uppehållsrätten, som följer av en avslutad yrkesutbildning i denna värdmedlemsstat, även kan göras gällande när det barn som har fötts i värdmedlemsstaten, efter att ha återvänt till den gemensamma ursprungsstaten med sin familj och efter att ha blivit myndig, ensamt återvänder till den berörda medlemsstaten för att genomgå en yrkesutbildning vid en tidpunkt då det förflutit tio år sedan dess föräldrar, som är turkiska medborgare och som har varit anställda i den berörda medlemsstaten, varaktigt flyttade från denna medlemsstat?”

Prövning av tolkningsfrågan

- 15 Den hänskjutande domstolen har ställt denna fråga för att få klarhet i om ett barn till en turkisk arbetstagare, om arbetstagaren har varit reguljärt anställd i värdmedlemsstaten i minst tre år och barnet har fullgjort en yrkesutbildning i denna medlemsstat, har en rätt till tillträde till arbetsmarknaden och en därtill knuten uppehållsrätt i värdmedlemsstaten, även efter att barnet tillsammans med sina föräldrar har återvänt till ursprungsstaten och barnet därefter återvänder ensamt till nämnda medlemsstat för att påbörja denna utbildning.
- 16 Enligt fast rättspraxis har artikel 7 andra stycket i beslut nr 1/80 direkt effekt i medlemsstaterna, vilket medför att turkiska medborgare som uppfyller de i bestämmelsen föreskrivna villkoren direkt kan göra gällande de rättigheter som de tillerkänns i nämnda bestämmelse (domstolens dom av den 5 oktober 1994 i mål C-355/93, Eroglu, REG 1994, s. I-5113, punkt 17, och av den 16 februari 2006 i mål C-502/04, Torun, REG 2006, s. I-1563, punkt 19).
- 17 De rättigheter som enligt artikel 7 andra stycket i beslut nr 1/80 tillerkänns en turkisk arbetstagares barn vad avser anställning i värdmedlemsstaten förutsätter med nödvändighet – för att rätten att tillträda arbetsmarknaden och faktiskt utöva avlönad verksamhet inte ska förlora sin mening – en motsvarande uppehållsrätt för den berörda personen (domarna i de ovannämnda målen Eroglu, punkterna 20 och 23, och Torun, punkt 20).
- 18 Domstolen har även slagit fast att enligt artikel 7 andra stycket är, såsom även framgår redan av dess ordalydelse, turkiska arbetstagares barns rätt att anta erbjudanden om anställning i värdmedlemsstaten underkastad två villkor, nämligen att barnet har genomgått en yrkesutbildning i medlemsstaten i fråga och att en av dess föräldrar har varit lagligen anställd i åtminstone tre år i sagda medlemsstat (domstolens dom av den 19 november 1998 i mål C-210/97, Akman, REG 1998, s. I-7519, punkt 25).

- 19 När barnet har avslutat sina studier och får tillträde till arbetsmarknaden i värdmedlemsstaten och följaktligen får rätt till ett uppehållstillstånd för detta ändamål, är det dessutom enligt domstolens praxis varken nödvändigt att föräldern till detta barn fortfarande har ställning som arbetstagare eller att föräldern fortfarande är bosatt i denna medlemsstat, i den mån föräldern har varit reguljärt anställd i minst tre år i nämnda medlemsstat (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Akman, punkt 51, och domstolens dom av den 16 mars 2000 i mål C-329/97, Ergat, REG 2000, s. I-1487, s. 44).
- 20 I förevarande fall är det ostridigt att Ümit Bekleyen har fullgjort en yrkesutbildning i Tyskland och att hennes föräldrar har varit anställda där i minst tre år.
- 21 Den danska och den nederländska regeringen har emellertid gjort gällande att rätten till tillträde till arbetsmarknaden för barnet till en turkisk arbetstagare enligt artikel 7 andra stycket i beslut nr 1/80 är avhängig villkoret att det finns ett tidssamband mellan anställningen eller åtminstone en av föräldrarnas vistelse i värdmedlemsstaten, och inledandet av barnets yrkesutbildning. Eftersom ett sådant tidssamband saknas i målet vid den nationella domstolen kan Ümit Bekleyen inte göra gällande de rättigheter som följer av artikel 7 andra stycket i beslut nr 1/80.
- 22 Denna argumentation kan inte godtas.
- 23 Det ska inledningsvis påpekas att ett sådant villkor inte anges uttryckligen i artikel 7 andra stycket i beslut nr 1/80 och, som domstolen redan har slagit fast, kan denna bestämmelse inte tolkas restriktivt (domen i det ovannämnda målet Akman, punkt 39).
- 24 Beslut nr 1/80 syftar till att främja en gradvis integration av turkiska medborgare i värdmedlemsstaten, i den mån dessa uppfyller villkoren i en av bestämmelserna i detta

beslut och åtnjuter de rättigheter som följer av beslutet (domstolens dom av den 18 december 2008 i mål C-337/07, Altun, REG 2008, s. I-10323, punkt 29).

- 25 Det följer av fast rättspraxis att artikel 7 andra stycket i beslut nr 1/80 är en mer förmånlig bestämmelse än artikel 7 första stycket och syftar till att, med avseende på en turkisk arbetstagares familjemedlemmar, ge dennes barn en särställning, så att de ska få det lättare att inträda på arbetsmarknaden efter att ha avslutat en yrkesutbildning. Detta i syfte att successivt införa fri rörlighet för arbetstagare i enlighet med syftet med beslut nr 1/80 (domarna i de ovannämnda målen Akman, punkt 38, och Torun, punkt 23).
- 26 I motsats till vad som gäller enligt artikel 7 första stycket i beslut nr 1/80, i vilken föreskrivs att den turkiske arbetstagarens familjemedlem oavbrutet ska bo tillsammans med arbetstagaren under en viss period (domen i det ovannämnda målet Altun, punkt 30) finns i andra stycket inget villkor om faktisk samlevnad i hushållsgemenskap med arbetstagaren.
- 27 Skälet till detta är att syftet med artikel 7 andra stycket i beslut nr 1/80 inte är att skapa gynnsamma förutsättningar för familjeåterförening i värdmedlemsstaten (domen i det ovannämnda målet Akman, punkt 43) utan att underlätta tillträdet till arbetsmarknaden för barn till turkiska arbetstagare.
- 28 Detta konstaterande talar för en tolkning av artikel 7 andra stycket i beslut nr 1/80 som innebär att de rättigheter som barn till turkiska arbetstagare har enligt denna bestämmelse inte görs avhängiga av att en av dess föräldrar fortfarande har ställning som arbetstagare eller fortfarande är bosatt i värdmedlemsstaten, när barnet påbörjar sin yrkesutbildning där.

- 29 Om villkoren i artikel 7 andra stycket i beslut nr 1/80 är uppfyllda ges genom denna bestämmelse barn till en turkisk arbetstagare en självständig rätt till tillträde till arbetsmarknaden i värdmedlemsstaten, och i samband därmed, en uppehållsrätt i denna stat.
- 30 Visserligen grundar sig rätten till fritt tillträde till arbetsmarknaden för ett barn till en turkisk arbetstagare på det arbete som den turkiska arbetstagaren tidigare har utfört i värdmedlemsstaten.
- 31 Som generaladvokaten har påpekat i punkt 63 i sitt förslag till avgörande medför emellertid den särskilda funktion som andra stycket i nämnda artikel 7 har för integrationen av ett barn till en turkisk arbetstagare på arbetsmarknaden i värdmedlemsstaten, att kravet på att en av barnets föräldrar ska ha arbetat i denna medlemsstat i minst tre år inte kan förstås så att nämnda förälder fortfarande måste ha ställning som arbetstagare, när barnet påbörjar sin yrkesutbildning. Detta krav syftar endast till att samtidigt med barnets yrkesutbildning fastställa att barnet har integrerats på ett tillfredsställande sätt i denna värdmedlemsstat, för att kunna ges den särställning som föreskrivs i nämnda bestämmelse.
- 32 Kravet på att föräldern måste ha behållit sin ställning som arbetstagare och kravet på ett tidsmässigt samband mellan föräldrarnas och barnets vistelse i värdmedlemsstaten när yrkesutbildningen påbörjas är svåra att förena med syftet med artikel 7 andra stycket i beslut nr 1/80. Detta syfte är inte, som har påpekats i punkt 27 i förevarande dom, att skapa gynnsamma förutsättningar för familjeåterförening.
- 33 Den hänskjutande domstolen har dessutom frågat sig om en sådan tolkning av artikel 7 andra stycket i beslut nr 1/80 inte skulle innebära att artikel 59 i tilläggsprotokollet undertecknat den 23 november 1970 åsidosätts, genom att en turkisk arbetstagares barn skulle behandlas förmånligare än vad som i unionsrätten föreskrivs för barn till medlemsstaternas medborgare.

- 34 Det framgår av beslutet om hänskjutande att målet vid den nationella domstolen endast rör frågan huruvida det uppehållstillstånd som Ümit Bekleyen har ansökt om i Tyskland, efter att ha avslutat en yrkesutbildning i denna stat och fått tillträde till arbetsmarknaden där, ska grundas på artikel 7 andra stycket i beslut nr 1/80, som hon har gjort gällande, eller på artikel 6.1 första strecksatsen i detta beslut. Det uppehållstillstånd som hon beviljades till och med den 13 maj 2009 grundades på sistnämnda bestämmelse. Det tvivel som den nationella domstolen hyser verkar ändå ha sitt ursprung i att den inte anser att barn till en medborgare i en medlemsstat har en självständig uppehållsrätt enligt gemenskapsrätten när barnets föräldrar har lämnat värdmedlemsstaten och detta barn återvänder ensamt till denna stat för att påbörja en yrkesutbildning.
- 35 Det ska erinras om att beslut nr 1/80 förvisso inte inkräktar på medlemsstaternas behörighet att reglera vare sig turkiska medborgares inresa till deras territorier eller villkoren för de turkiska medborgarnas första anställning (domstolens dom av den 16 december 1992 i mål C-237/91, Kus, REG 1992, s. I-6781, punkt 25, svensk specialutgåva, volym 13, s. 243, och domen i det ovannämnda målet Altun, punkt 48).
- 36 Medlemsstaterna har även behållit sin behörighet att reglera hur en familjemedlem till en turkisk arbetstagare får resa in i staterna och villkoren för familjemedlemmens vistelse under den inledande perioden på tre år som föregår den period under vilken han har rätt att anta erbjudanden om anställning (domen i det ovannämnda målet Ergat, punkt 42).
- 37 Dessutom har turkiska arbetstagare, i motsats till arbetstagare från medlemsländerna, inte rätt att röra sig fritt inom Europeiska unionen utan åtnjuter enbart vissa rättigheter i värdmedlemsstaten (domstolens dom av den 18 juli 2007 i mål C-325/05, Derin, REG 2007, s. I-6495, punkt 66).
- 38 Vad närmare avser villkoren för tillträde till arbetsmarknaden i värdmedlemsstaten kan det påpekas att medan Ümit Bekleyen måste uppfylla villkoren i artikel 7 andra stycket

i beslut nr 1/80 har ett barn till en medborgare i en medlemsstat en sådan rätt till tillträde till arbetsmarknaden direkt genom artikel 39.1 EG, som syftar till att garantera fri rörlighet för arbetstagare inom unionen.

39 Vad vidare beträffar villkoren för inresa till och vistelse i värdmedlemsstaten är det ostridigt att Ümit Bekleyens återresa till Tyskland för att fullfölja sina studier och det uppehållstillstånd som hon beviljades för detta ändamål grundades på beslut som nationella myndigheter fattade med tillämpning endast av nationell rätt och inte beslut nr 1/80.

40 Däremot skulle – i en situation jämförbar med den för Ümit Bekleyen – återresa till och vistelse i värdmedlemsstaten för ett barn till en medborgare i en annan medlemsstat, vilken medborgare tidigare hade haft en anställning i värdmedlemsstaten, omfattas av unionsrätten.

41 I ett sådant fall skulle ett barn till en medborgare i en medlemsstat ha rätt att bosätta sig i värdmedlemsstaten för att där fullfölja sina studier på grundval av artikel 18.1 EG, enligt vilken alla unionsmedborgare ges rätt att fritt röra sig och vistas på andra medlemsstaters territorier.

42 Utövandet av denna rätt är endast underkastat villkoren i artikel 7.1 c i direktiv 2004/38, enligt vilka en unionsmedborgare bland annat ska ha en heltäckande sjukförsäkring som gäller i värdmedlemsstaten och ha tillräckliga tillgångar för att kunna försörja sig själv, så att den berörda personen inte blir en belastning för denna medlemsstats sociala biståndssystem.

43 Av domstolens rättspraxis angående de omständigheter som kan medföra en begränsning av de rättigheter som följer av artikel 7 i beslut nr 1/80, framgår dessutom att det utöver det undantag som avser allmän ordning, säkerhet och hälsa, vilket

tillämpas på samma sätt för turkiska medborgare som för medborgare från medlemsstaterna, även finns en annan orsak till förlust av dessa rättigheter vilken endast berör turkiska medborgare, nämligen att dessa utan legitima skäl lämnar värdmedlemsstaten under avsevärd tid (domen i det ovannämnda målet Derin, punkt 67).

44 Det kan därför inte göras gällande att den tolkning av artikel 7 andra stycket i beslut nr 1/80, vilken redovisas i punkterna 23–32 i denna dom, skulle få till följd att ett barn till en turkisk arbetstagarare behandlas förmånligare än ett barn till en medborgare i en medlemsstat.

45 Av det ovan anförda följer att frågan ska besvaras så att artikel 7 andra stycket i beslut nr 1/80 ska tolkas så, att ett barn till en turkisk arbetstagarare, om arbetstagararen har varit reguljärt anställd i värdmedlemsstaten i minst tre år och barnet har fullgjort en yrkesutbildning i denna medlemsstat, har en rätt till tillträde till arbetsmarknaden och en därtill knuten uppehållsrätt i värdmedlemsstaten, även efter att barnet tillsammans med sina föräldrar har återvänt till ursprungsstaten och barnet därefter återvänder ensamt till nämnda medlemsstat för att påbörja denna utbildning.

Rättegångskostnader

46 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

Artikel 7 andra stycket i beslut nr 1/80 av den 19 september 1980 om utveckling av associeringen, antaget av associeringsrådet genom överenskommelsen om upprättandet av en associering mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Turkiet, ska tolkas så att ett barn till en turkisk arbetstagare, om arbetstagaren har varit reguljärt anställd i värdmedlemsstaten i minst tre år och barnet har fullgjort en yrkesutbildning i denna medlemsstat, har en rätt till tillträde till arbetsmarknaden och en därtill knuten uppehållsrätt i värdmedlemsstaten, även efter att barnet tillsammans med sina föräldrar har återvänt till ursprungsstaten och barnet därefter återvänder ensamt till nämnda medlemsstat för att påbörja denna utbildning.

Underskrifter